

είπω, είμαι βέβαιος δι, γι' ανταμοιδή, θά μ' έπερνε κ' έμένα μαζί του εις τὸν πόλεμο. Αύτη είνε ή πεδι μεγάλη μου επιθυμία εις τὸν κόσμο! Ω, πολίτα θείε, σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστέ με νὰ ίδω τὸν Αὐτοκράτορα!

Κατόπι, χαμηλόνων τὴν φωνήν:

— Εἶνε γιὰ μιὰ συνωμοσία, προσθέθετε. Εεύρω μιὰ συνωμοσία ἐναντίον του καὶ θέλω νὰ τοὺ την φανερώσω.

— Συνωμοσία! Εεύρεις καμιὰ συνωμοσία κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος; Λέγε μου γρήγορα! θέλω νὰ μάθω!

Καὶ οἱ φαιοὶ ὄφθαλμοὶ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν ρεδιγκόταν, ἐκαρφώθησαν μὲ αὐστηρὰν ἔκφρασιν ἐπὶ τοῦ ρακενδύτου παιδίου, ἀπὸ τὸ ὅποιον τὸν ἔχωρικεν ἡ δορκάς, ἡ φέρουσα τὸν μικρὸν Κάρολον ἐπὶ τῆς ράχεως.

— Ἀλήθεια λές; ηρώτησε καὶ πάλιν, βλέπων διὰ τὸ χαμίνον δὲν ἀπεκρίνετο.

— Καὶ γιατὶ νὰ πῶ φέματα; εἶπε τότε τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον εἶχεν ὑποστῆ, χωρὶς νὰ χαμηλώσῃ τοὺς ὄφθαλμούς, τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ ἀνδρός. Ἔγω, πολίτα θείε, δὲν ἥλθα πεῖδος ἀπὸ τὴν δόδον Περγαμηνοποίας, γιὰ νὰ πῶ φέματα 'ε τὸν Αὐτοκράτορα' ἀλλ' ἀπενατίας γιὰ νὰ του εἴπω τὴν ἀλήθεια. Ἀφῆστέ με νὰ τον ίδω, σᾶς παρακαλῶ. Ποῦ εἶναι;

Ο θείος Μπίμπης κατεβίθασε τὸν μικρὸν Κάρολον ἀπὸ τὴν δορκάδα.

— Ε, μικρέ! Εἰς προο-σοχήν! τῷ εἶπε μὲ τὸν στρατιωτικὸν παραγγέλματος. Ποῖος εἶναι ὁ Αὐτοκράτορα;

Καὶ τὸ μικρὸν παιδίον, ὅρθιον καὶ εὐθυτένες, ως στρατιώτης, εἰς παράταξιν, ἐχαρέτισε στρατιωτικὸς καὶ ἀπήντησε:

— Ο θείος Μπίμπης!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

ΔΥΟ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ

Ακούσας τὴν ἀπάντησιν τοῦ Καρόλου ὁ μικρὸς Παρισιγός, καὶ ἀρχὰς ἀπέμεινεν ἔκπληκτος. Κατόπι κατελήθη ὑπὸ γέλωτος νευρικοῦ καὶ τέλος ἀνέκραξε:

— Ωραῖο ὄστει μὰ τὸ ναί! Ο πολίτης θείος εἶναι ὁ Αὐτοκράτορα! Ακοῦς ἔκει!.. Μᾶλλον δὲν γελιέματε εὔκολα, μικρό μου!

Ο Αὐτοκράτωρ δὲν περιπατεῖ ποτὲ ὀλομάναχος. Ο Αὐτοκράτωρ βγαίνει πάντα μὲ μεγάλη συνοδεία ἀπὸ στρατιώτας καὶ ἀπὸ φρουρούς καὶ φορεῖ εἰς τὸ κεφάλι μιὰ κορδάνα ὀλόχυρηση.

Ἐννοια σου, καὶ αὐτὸς δὲν εἶνε παρὰ ὁ θείος Μπίμπης! Ηθελες νὰ κοριδέψῃς, ἔ; Αλλὰ ἔγω δὲν κακίδινω, μὴ φοβάσαι· φάνει νὰ μου πῆς ποῦ εἶναι ὁ Αὐτοκράτωρ. Κ' ἔγω, γι' ανταμοιδή, θά σε χορέψω καὶ θά σου τραγουδήσω ἐνα τραγουδάκι, μὰ ἔνα τραγουδάκι!.. νὰ ἔτοι.

Καὶ δράξας τὸ παιδίον ἀπὸ τὰς δύο χεῖρας, ὁ νεανίσκος ἥρχισε νὰ περιστρέψεται, χορεύων καὶ ἀδων:

— Τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι!.. Τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι.

Τὸ μικρὸν παιδίον ἦτο κατενθουσιασμένον. Ο θείος Μπίμπης ἐγελούσεν ἐπίστης.

— Δέν μου λές, ποιός εἶσαι; ήρωτησε τὸν νεανίσκον.

Οὗτος ἐσταμάτησεν ἀμέσως καὶ τοξεύσας βλέμμα πονηρίας πρὸς τὸν ἀνθρώπον μὲ τὴν ρεδιγκόταν,

— Ποιός είμαι, εἶπατε, θείε Μπίμπη; ήρωτησε καὶ αὐτὸς.

Συνενώσας τότε τὰς πτέρνας καὶ ἀνυψώσας τὴν χεῖρα μέχρι τὸν πυκνὸν τοῦ χρυσῶν βοστρύχων, διὰ νὰ χαρετίσῃ στρατιωτικὸς, ὅπως εἶχε κάμη καὶ ὁ μικρὸς Κάρολος, ἀπήντησεν:

— 'Αφ' οὐ σεῖς εἶσθε ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολέων, ἔγω είμαι ὁ Πρίγκηψ τῆς δόδου Περγαμηνοποίας!

Ο θείος Μπίμπης ἐτράβηξεν δέλγον τὸ αὐτὸς τοῦ μικροῦ ἀστείου γελῶν.

— Α, εἶσαι Πρίγκηψ καὶ τοῦ λόγου σου; εἶπε. Ίδου λοιπὸν τὸ Μέγα Συμβούλιον ἐν ἀπαρτίᾳ: Εἰς Αὐτοκράτωρ καὶ δύο Πρίγκηπες. Εμπρός, εἶπε μας τὴν συνωμοσίαν σου.

Τὸ παιδίον ἔγινε πάλιν σοβαρόν.

— Σᾶς εἶπα διὰ τὸ δὲν πρέπει νὰ γελοῦμε μ' αὐτὰ τὰ πράγματα! εἶπε. Θείε Μπίμπη, ἀφῆστε πειλάτης αὐτεῖα καὶ δέληγηστε μὲ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα.

— Παῦς; Δὲν πιστεύεις λοιπὸν δὲ τι σοῦ εἶπε ὁ μικρὸς αὐτὸς πρίγκηψ; Νομίζεις διὰ ἀστείευθης; Ποῦλ καλά! θά σου ἀποδείξω ἀμέσως διὰ εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ σύρας ἀπὸ τὸ θυλάκιον του μίαν συρίκτραν ἀργυρᾶν, τὴν ἔφερν εἰς τὸ στόμα καὶ ἀφῆκεν ἥχον δέξιν καὶ παρατελέν. Μόλις ὁ ἥχος οὐτος εἶχε σθεθῆ, καὶ ἀμέσως ἐφέρησαν δύο δασοφύλακες, φοροῦντες πρασίνην στολήν, κεντημένην μὲ μελίσσας χρυσᾶς.

— Ποῦ εἶναι ἡ φρουρά; ηρώτησε διὰ τὴν στακτερὴν ρεδιγκόταν.

— Εἰς τὰ ὄπλα, Μεγαλειότατε!

Τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν ἀκούσας ὁ μικρὸς παρισιγός ἐρρίγησε δύος καὶ ἀνήγειρε μὲ φόρον τοὺς ὄφθαλμούς πρὸς ἔκεινον, τὸν ὅποιον ἀπεκάλει ἔως τοῦρα «θείον Μπίμπην.»

Τὸ λοιπὸν πράγματι ὁ Αὐτοκράτωρ;

— Νὰ ἔλθῃ ἔδω! διέταξεν οὐτος.

Αμέσως εἰς τὸν δασοφύλακων ἐχύθη πρὸς τὴν δευθροστοιχίαν καὶ ἀλλοι δύο συριγμοὶ ἀντήχησαν ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα. Μετ' ὀλίγον ἥκοντος ἀπὸ τὸ μακρὰν τὸ ρυθμικὸν βήμα ἀνδρῶν βατινότων στρατιωτικὸς καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς μαχρᾶς δενδροστοιχίας ἐπεφάνη στήχος γραναδέρων τῆς φρουρᾶς, προχωρούντων ἐν τάξει πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ιστάντο τὰ τρία πρόσωπα τῆς ιστορίας μας.

Ο «Πρίγκηψ» τῆς δόδου Περγαμηνοποίας καὶ ἀδων:

νοπούας ἥρχισε νά τα χάνη εἰς τὰ καλά... Μὲ τὸ στόμα ἀνοικότον, μὲ τὸν ἔνα πόδα πρὸς τοῦ ἄλλου, ἦτο ἐτοιμός νὰ τραπῇ εἰς φυγήν. Εμενεγέν τὸν τοῦ Ναπολέοντος, ως τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἦτο συγχρόνως καὶ ἔγγονος τῆς συγάγησης του, τῆς Αὐτοκρατείας.

— Δέν μου λές, ποιός εἶσαι; ήρωτησε τὸν νεανίσκον.

Οὗτος ἐσταμάτησεν ἀμέσως καὶ τοξεύσας βλέμμα πονηρίας πρὸς τὸν ἀνθρώπον μὲ τὴν ρεδιγκόταν,

— Ποιός είμαι, εἶπατε, θείε Μπίμπη; ήρωτησε καὶ αὐτὸς.

Συνενώσας τότε τὰς πτέρνας καὶ ἀνυψώσας τὴν χεῖρα μέχρι τὸν πυκνὸν τοῦ χρυσῶν βοστρύχων, διὰ νὰ χαρετίσῃ στρατιωτικὸς, ὅπως εἶχε κάμη καὶ ὁ μικρὸς Κάρολος, ἀπήντησεν:

— Ο ἀξιωματικὸς ὑπεκλιθή.

— Θάνατοριθῆ ὁ ἀρχιφύλακας, ἀπήντησεν. Οι ἄνδρες του παρημένησαν τὸ καθήκον των, πρότοις εἶπες πρὸς τὸν θάνατον των συνωμοσίαν σου;

— Ποιός είμαι, εἶπατε, θείε Μπίμπη; ήρωτησε καὶ αὐτὸς.

— Τώρα λοιπόν, Πρίγκηψ, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, στρατείς πρὸς τὸ ρακένδυτον συνωμοσίαν εἶπεν τὸν λόγον Φωνήν.

— Καὶ δεῖξε τὸ παιδίον μὲ τὸν κόκκινο στολήν του.

— Δολοφόνος, Μεγαλειότατε! Δολοφόνος αὐτὸς τὸ παιδί! εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, θέτων τὴν φαρέταν του χεῖρα ἐπὶ τὸν ὄμονον τοῦ παιδίου.

— Ο μικρὸς Παρισιγός ἐξηκολούθει! νὰ μην ἀπαθήσετε μὲ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα.

— Παῦς; Δὲν πιστεύεις λοιπόν τοῦ ἀπαθήσετε μὲ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα.

— Κατώ τὸ χέρι σας! ἀνέκραξε τὸ ἄλλο παιδίον, προχωρούν μετ' ἄργηση. Μ' ἔπειρατης εἶπε τὴν ράχη του, μου εἶπε τραγούδια, μ' ἔχθρεψε... Εγώ τὸν ἀγαπῶ!

Ο Αὐτοκράτωρ,—διέτι ἦτο πράγματι ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολέων, κάμην τὸν πρωῖνόν του περίπατον εἰς τὸ δάσος τῶν Ἀνακτόρων του Σαίν Κλού, δύον διέμενε τὸ θέρος, μετὰ τοῦ μικροῦ πρίγκηπος Καρόλου-Ναπολέοντος, πρωτότοκου σιού του ἀδελφοῦ του Λουδοβίκου, βασιλέως τῆς Όλλανδίας, καὶ τῆς Βασιλίσσης Όρτενοτας, θυγατρὸς τῆς Αὐτοκρατείας Ιωσηφίνης,—διὰ τὸν δέλγον τὸν αὐτού τοῦ πατέρου τοῦ Αὐτοκράτορα.

— Τίτο! διερράστησε τὸν θείον Μπίμπην.

— Καὶ τίτο! διερράστησε τὸν θείον Μπίμπην.

— Επῆγα σήμερον εἰς τὴν στακτερὴν ἔορτήν, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Όμιλου τῶν Φιλομούσων. Τί κόσμος, τί βόή! Καὶ εἶπεν μὲταξὺ τοῦ πατέρου τοῦ Αὐτοκράτορα, τοῦ θείου του, τί βόή!

— Ιδού ἔνας καλὸς ὑπεράσπις τοῦ πατέρου του, μετὰ τοῦ μικροῦ πρίγκηπος Καρόλου. Ο, τι εἶπα, τὸ παιδίον μόνον διὰ νὰ δοκιμάσω τὸ δέλγον του καὶ τὴν ἀφοδίαν του. Πηγάνετε!</

έτισμαν τὸν Ναστράδδιν Χόρτζαν ἀν δεχεται τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Μ. Μνατικῶν. Ἐν δεχῇ, δὰ λέπης παρ' αὐτοῦ ἔγει τετράδιον καὶ τόπε θά στείλης ἐν ἰδίον σου. Μὴ λησμονῆς δι' ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται δι' ἐμού.

Ροδοδάντυλος Ἡώς, πόσον καιρὸν εἶγες νὰ μου γράψῃς! Εμεις μὲν μους ἔκ τῶν τῆς δραχμῆς, δὰ νὰ τους στείλω.

Εγκρίνουσα τὰ φευδώνυμα τῶν, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν μου: τὸν Ἐλεφρήροφα, τὴν Ἀγκυραν τῆς Ἐννοχῆς, τὴν Θέλτωναν, τὴν Βασιλίσσαν τὸν Ἄδον, τὸν Κερανόρο, τὸν Σκαβάκη, τὸν Φάνον Αιακίδην, τὴν Ἀγγὴν Πρωτοχρονίας, [αὐτὸν ἐξέλεκτα], τὸ Δαλλαδῆμον [αὐτὸν ἐξέλεκτα], τὸν Βεσελίεβον, τὴν Σκυθρωπῆν Σελήνην, τὸ Μικρὸν Ηειρακτήμον καὶ τὸν Λευκάταν.

Ἐτι, τὴν Μεγάλην Κυρεακήν δηλόνουν ἔτισης δι' ὃν παρευρεθοῦν: η Ἀλεξάνδρα Ἀράροφ, Σιμοπόλον, η Μαρία Αραστή Χρηστομάρον, ο Ἱ. Ψόχας, [μὲ τὴν μητέρα του, τὸν ἀδελφὸν του καὶ τὴν ἑξαδέλφην του]: ὁ Φῶκος Αιακίδην, η Κάρδερία [μ' ἔνα ἐπὶ τῶν γονέων της καὶ μὲ τὰς συνδρομητρίας μου: Δεσμος καὶ Οστιλλαν Αιρδεμάέρ], ὁ Δημος Μπρούσκος, μὲ τὰς ἀδελφὰς του [προφορικῶς], η Ροδοδάντυλος Ἡώς καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ασπασμοί πληροφορίας. — Ο Λεών τῆς Ἀφρικῆς ἀσπάσται τὴν Ἡμέραν τῆς Ἐλενθερίας ὁ Καρχαρίας τὸν Ἀγραίον τὸν Θησέα, [οὓς ὅποιον ζητεῖ τὸρχικά]: η Μῆδεια τὴν Δάρδηρην ὁ Ἀρχιγαναργος Θεμιστοκλῆς τὸν Μινώταυρον η Ἐλληνικὴ Σηματάρη τὸν Πειρασμένον Λένορ, ο Ἐλλην Σγαραρέλλος τὸν Ὀλύμπιον Διά: η Λευκωσία τῆς Κύπρου τὴν Λευκήν Βιολέτταν: η Λαρανή τὸν Πολικὸν Ἀστέρα (καὶ διαίτη κοκκινίζει διαν τοῦ ὄμιλον καὶ ἀπὸ Πολικὸς Ἀστέρος γίνεται Ἀρης); η Δάρηρη τὸν Ερημίτην ὁ Φῶκος Αιακίδης τὸν Μέδουσαν ο Σορός Σιττακὸς τὸν Μινώταυρον η Χαλκίδης τὸν Διογένη Λαζαρίτον (τοῦ ὅποιον ἔπειται ὅνυμα): η Καρδερία τὴν Ναντοπόλην (ης ζητεῖ τὸρχικά): η Χρυσόκερως Ἐλαρος τὴν Λέραν τὸν Φαλήρουν καὶ τὸν Ἀττικὸν Οδραρον (τοὺς ὅποιους τολι ἐπεθύμησε... ξεστα τῷ τινος μακρὸν ὅν: Ἀθηνᾶ): ο Βεσελίεβον τὸν Ἀρχιγιάνον η Σκυθρωπῆν Σελήνη τὸν Θραλαρ Κέρκυραν η Λένορ τὸν Φαλήρον τὸν Κάσταστρον Ἀράτην τὸν Μαρτσελον τὸν Διωδόρης τὸν πρωτην Παχύν Ταΐρον (τὸν ὅποιον εἶδε εἰς τὸν Ὁμηρον τῷ Φίλομούσον): η Φθινατωρηγή Βρεχῆ τὴν Δορσον τῆς Ποντας η Σιονισμένη Οδησσος τὴν Αθραΐδαν ὁ Δεκαπετετῆς Πλοιαρχος τὸν πρώην Παχύν Ταΐρον ο Σκητιών ο Αρρικαδής τὸν Τικ-Τάκ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς του: ο Λαδάμας τὴν Ιωνίδα (τὸν ὅποιον συγχάρει διὰ τὴν ἑρπον της καὶ διὰ μὴ τὸν ἐκάλεσε διὰ νὰ πάλευν): η Ηλικόπετλος Νύμφη τὸν Δασών τὸν Μινώταυρον η Ἀρθισμένη Λυγαριά τὴν Χρυσήν Ἀγριουδιάρη ο Τζεζ-Τζεζ-Μπου-Μπουν τὴν Καρνάτιδα Παρθένον η Νεράΐδα τὸν Γιαλον τὸν Αἴμη. Ν. Χατζίσκον καὶ τὸν Νανάρχος Κοδριγκτον τὸν Δόρ Κεχώτην (πρὸς τὸν ὅποιον ἔγραψε καὶ τὸντερω): η Κερκυραϊκή Μέλισσα πληροφορεῖ τὸν Α. Μ. τὴν Βασιλίσσαν τὸν Μελισσών διὰ ὄνοράζεται Δ. Βέργος καὶ τει τὸν θάλασσην φευδώνυμον. — Θουνιδίδης διὸ Ιστορικὸς ἐρωτᾷ τὸν Δεργάτη τῆς Αργικῆς διατί δὲν του γράψει; ἀν ἔπιταισεν εἶταις νὰ του ζητησει συγχώρησιν. — Νὰ ιδη, λέγει τὸν Αρχιγιάνον, πώς θὰ τα ξεπλέξει τὸ Ταπεινόν Ιον μὲ τὰς Γοργόνας!.. Ετοι τοῦ ἔρχεται, δὰ νὰ το προσυλλέη, νὰ το κόψῃ καὶ νὰ το βάλῃ μέσο σὲ μιὰ Μυθολογία. — Ο Γερραΐδης Καλλικράτεα πληροφορεῖ τὸν Αρχιγαναργον Θεμιστοκλέα διὰ τὸρχικά του εἶναι Ν. Κ. Β. — Ο Στρατηγὸς Αιβίλκας Βάρκας δὲν εμπορεῖ νὰ εἴπῃ δι' ἐμού τὸν μάρτιον

ΤΟΜΟΙ

“Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ”

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἔξης: 4.5.6.7.9.11.15, 16.17.18.19.20.21.22.23.24)

πρὸς δραχ. 1 ἔκαστος διὸ τοὺς ἔτης Αθηνάς, πρὸς δραχ. 1.10 διὰ τὸν Επαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν διὰ τὸ Βέλτερικον.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἔξης: 1.3.8.12.13.14) πρὸς φρ. 2.50 ἔκαστος.**ΤΟΜΟΣ 1 (οἱ 10: πλησιάζων νὰ ἔκαντη-θῆ) φρ. 10.**

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ἀπὸ τὸν 1894)

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἔτον 1891, 1895 καὶ 1896 ὡν ἔκαστος τιμάται: “Ἄδειος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.”**ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ** ἀγὰ δύο εὐρίσκονται, καὶ οἱ τοῦς τῆς Α' περιόδου τῆς Διαπλάσεως. Επὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνάποδη τιμῆς αὐτῶν ὡς δέσποτον, ποστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσποτον ἔκαστης δύναμος. — 641. Εν τῇ ἔνοσει η ισχύς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λίτεις στέλλονται μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου.

17. Αεξίγυροφος.

Ἐμπρὸς εἰς μετοχὴν ἐν δένδρον ἔαν στήριξε Ελληνικὴν μὲν πόλιν ἀρχαῖαν θ' ἀναστήσης.

18. Συλλαβόγυροφος.

Μέλος δι' ἀποτέλεσμας σύρθατο δύο δύο συνδέσμους.

19. Κυδολεξον.

1. Μ' ἔχουν τόπον ιερόν. 2. Σύνδεσμος ἔγουσι εἰς. 3. Είμαι ρήμα καθαρόν. 4. Νάδος ψηνούν μ' ἔννοσις;

20. Πυράμες.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὃστε νάντικανώσκεται τόνομα νήσου τῆς Μεσογείου, αἱ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσι τόνομα ἀρχαῖας Ελληνικῆς πόλεως, αἱ 6 ἀνωτέρω καρποῦ, αἱ 4 ἀνωτέρω πτηνοῦ καὶ αἱ υπέραντα 2 θεοῦ.

Βοταλίαν τοῦ Μαρκένου Βασιλεόπουλου.

21-23. Περιφράσεις.

Ποῖα τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων ὀπλούμενα κύρια δύναται;

1. Η Αἰώνια Πόλις

2. Ο Σεληνὸς Πρήγκη

3. Η Κορωνὶς τῆς κτίσεως.

24-25. Μεταμορφώσεις.

1. Η Ρέα δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνη Ήρα. 2. Η Κρότων δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνη Τάρας.

26. Ακροστιχές.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων δέσμων ἀποτελοῦσιν τόνομα στρατηγοῦ.

1. Ήρως 2, Όρος 3, Νίσος τῆς Τουρκίας. 4, Μέρος τοῦ Όρθος. 5. Ζώον.

27. Διπλὴ Δικροστιχές.

Τάρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων διὰ τὰ τρίτα ἀποτελοῦσιν τὰ δύνατα διο τῆς Ελληνικῶν πόλεων.

1, Πόλις τῆς Ελλάδος. 2, Ήρως. 3. Πτηνόν. 4, Είδος λίθου. 5, Δένδρον καρποφόρον. 6, Μυθοράπος. 7, Μαθήτης τοῦ Χριστοῦ.

28. Φωνηστόλικον.

πλλαξες-πλοσ-πημον-τν-γλνν-πνν-τν-πντν. Βοταλίαν τοῦ Μαρκένου Βασιλεόπουλου;

— Μιὰ φορὰ κ' ἔναν καιρὸν ἥταν μὲ γρηγά..

ΗΛΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστέμενον διὸ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καὶ ξένη παιδικὸν περιοδικὸν συγγραφείον, ἀληθές πάραπον εἰς τὴν γραμμὴν θιμὴν θηρασίας,

καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα προτετατεῖται εἰς τὸν πατέρα.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—Εξωτερικοῦ φρ.χρ.8

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονταὶ τὴν ἓντας πηγὰς καὶ εἰς προπληρωτέας δι' ἔν τος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Εν 'Ελλάδι λεπ. 15.—Εν τῷ Βέρωτ. φρ.χρ.0,45

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν 'Αθήναις

Οδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοστηλαιατίσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος. Εν 'Αθήναις, τὴν 18 Ιανουαρίου 1897

Ετος 19ον.—Άριθ. 3

ΤΟ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ο Γιαννάκης διὰ νάποκοιμηθῆ θέλει πρῶτα νάκούση ἔνα παραμύθι.

Καὶ ἡ μητέρα του κάθε βράδυ, ἀφ' οὐ τὸν βάλη εἰς τὸ κρεβάτι, κάθεται σημά του καὶ ἀρχίζει :

«Μιὰ φορὰ κ' ἔναν καιρὸν ἥταν μὲ γρηγά..

— Παιδιά δὲν εἶχε, οὔτε γέρο! λέγει ο Γιαννάκης.

— «Οχι, παιδιά δὲν εἶχ